

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΟΥ J. DORSENNE

ΠΩΣ Ο ΠΡΟΠΑΠΠΟΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ ΕΨΗΣΕ ΚΙ' ΕΦΑΓΕ ΕΝΑΝ ΝΕΓΡΟ!

(Ίστορικό Γεγονός)

Β'
 ΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο, πώς ο πρόπαππος του περιφημού Γάλλου συγγραφέως Πιέρ Λοτί, ο τυχοδιώκτης Πιέρ Βιό, ριζιτρε απ' την τριζυμία στις άγχιρες άκτες του «Νησιού των Σαντιλών» μαζί με την κυρία Λά Κουτιό και το Νέγρο ύπρητη του, έπειτα από το δραματικό ναυάγιο του τρεχαντηριού τους και τον πειγμό των άλλων δόδεκα συντρόφων των. Βρήκαν με κάπο κάποιο σπήλωμα στο έρημονησί αυτό κι' άφου έθαψαν τα πτώματα των πειγμένων και γότασαν την πείνα τους με ρίζες παχιές φυτών, τρύπωσαν έκει μέσα, φρόροι άπ' την κούρασι κι' άπ' τις συγκινήσεις, και κοιμήθηκαν βαθεία ως την άλλη μέρα τ' πρωί.

Όταν ξημέρωσε για καλά, τουρτουριζοντας κι' οι τρεις τους άπ' το τσιουχτερό κρέο, πεπάχθηκαν όλόθροι κι' άρχισαν να τινάζουν τα πληγασμένα τους κορμιά, για να ξεμουδιάσουν λίγο. Συγχρόνως όμως ή κοιλιά τους άρχισε να γουργουρίζει πάλι άπ' την πείνα και τ' στομάχι τους να πονάη φορητά, άδειανό τόσες μέρες καθώς ήταν.

Συγκεντρώνοντας όλες τους τις δυνάμεις, ο τυχοδιώκτης με το Νέγρο, έφεραν ένα γύρο έκει κοντά, άνέβηκαν ψηλά στα δέντρα και σκαρφιάωσαν σε τρασιές κορφές βράχων ψηλών και λείφων, γυμνών από κάθε είδους βλάστηση εδάδιμο. Μά Ξεραία άπλωνόταν παντού. Φρούα, Έρμημά νε-ροσταρείου.

Όπτε πουλλ φρανόταν στον άέρα, οπτε τεράσποδο στη γή, μά οπτε κι' ένα στρείδι ή καννιά μά άχιβάδα στην κολασμένη έκεινή άερογυαλιά.

Απογοητευμένος ο άμωρος Βιό, μάζεψε λίγες ρίζες πάλι και γύρισε μόνος πίσω στο σπήλαιό τους, δπου τον περίμενε με τρελλή άνυπομονησία ή κυρία Λά Κουτιό, ή χήρα του καπετάνιου.

Κάθησαν κι' οι δυό τους στη ρίζα ενός βράχου και περίμεναν με κάποια έλπίδα την άριξη του Νέγρου. Μά φάνηρε κι' αυτός σε λίγο με άδειανά τα χέρια και με σαμμένο άπ' τή θλιρη τ' μαύρο του κεφάλι. Παντού ά-πελασία.

Έφραγαν με άνειπωτη άηδία λίγες ρίζες ο καθένας κι' ήταν μιά—δυό γουλιές άπ' το ύψάλμυρο έκεινο και βρώσιμο χιόνονέρι. Μά τα σακατεμένα τους στομάχια άρηθήσαν να ξαναχωνέφουν μιά τέτοια δύσπεπτη κι' άηδιαστική τροφή. Φούστωσαν ή ρίζες μέσα τους, συσπάσθηκαν τα λαρύγγια τους άπ' την αναούδα κι' ένας άκατάσχετος έμετός τους έπιασε, που έπιδείνωσε πού πολύ τή θέσι τους.

Πέρασαν μέρες φρούας. Πέρασαν νύχτες άπινες και μαρτυρίες, και σιγά—σιγά οι φτοιχό ναυαγοί άρχισαν να χάνουν πειά κάθε έλπίδα σωτηρίας. Σήκωσαν πανιά ψηλά στα βράχια, με την έλπίδα μήπως τους δει από μακριά κανένα περαστικό πλοίο και τους σημαζέψει στο κατάρτομά του. Μάτια όλα όμως. Τίποτα δέν φρανόταν.

Σκέφτηκαν τότε στην άπελπισία τους έπάνω, να χάνουν κανένα δέντρο, γιατί είχαν κατορθώσει ένταμεταξύ ν' άνάφουν φωτιά, τρίθοντας, όπως οι ίθαγενείς, δυό ξύλα μεταξύ τους. Κι' άφου κοιλαιναν με τή φωτιά τον κορμό του, να χάνουν ένα είδος πρωτόγονης βαρεκούλας και να ζητήσουν τή σωτηρία τους σ' άλλα νησιά τριγύρω.

Ίσως νάβρισκαν καλύτερες συνθήκες ζωής έκει πέρα, ίσως μά-λιστα νάβρισκαν κόσμο πολιτισμένο.

Και πράγματι, άν ο Βιό είχε ταξείδεψει κι' άλλοτε σ' αυτά τα μέρη, θα ήξερε δίχως άλλο, πώς σωράντα μίλλια μακριά τους, έ-κωσι ώρες πάλι—γάτο με τή βάρκα, βρισκόταν τ' νησι τ' Σαιν

Μάρκ ντ' Άλπαλάς. Η άγγλική κατοχή σ' έκεινο τ' νησι τ' είχε μεταμορφώσει σε κέντρο μικρού πολιτισμού.

Μά ποιός τα ήξερε αυτά; Ίσως ή γνώσι πώς κοντά τους, λίγες ώρες, βρισκόταν ή ασφάλεια κι' ή σωτηρία, να προλάβαινε τή φορητή τραγωδία που θα έπακολουθούσε. Μά αυτό δέν τ' άξερε κανείς.

Κι' έτσι, τ' τραγικό, τ' ανατριχιαστικό δράμα δέν άργησε να παρητή άταίρια και γοργά ως την τελευταία πράξη.

Ήσαν κι' οι τρεις τους σκελετωμένοι άπ' την πείνα και τα ρούχα τους κρεμόντουσαν κορμεία άπ' τα πληγασμένα κορμιά τους. Τα χέρια τους πιασμένα άπ' την άδυναμία, περημένα άπ' τους ρευματισμούς, άρνιόντουσαν να δουλέψουν. Ο Νέγρος δούλος του Βιό, πεσμένος άνάσκελα, καγόταν άπ' τον πυρετό, παραμιλούσε και σπάζε τις ψυχές των δυό άλλων άνθρώπων έρειπίων με τις άπελπιτικές, γεμάτες πόνο και ίκεσία κραυγές του.

Ο Βιό στεκόταν άποσδήροτε, σάν μεθυσμένος, στα κλονισμένα πόδια του. Μά ή κυρία Κουτιό δέν είχε δίναμο ν' άνθήξη πειά και στήριξε μωσαλιόθμη τή ράχη της σ' ένα δέντρο. Πλάι τους έθαγε μια φωτιά και μάτια περίμενε τ' μωσαχημένο και πελώριο κούτσουρο τ' δέντρου χέρια έργατικά, για να τ' μεταβάλλουν σε βάρκα.

Ήταν άδύνατο πειά να δουλέψουν ή και να κουνηθούν λιγάκι, τα λιπόσαρκι και σαραβαλιασμένα άπ' την πείνα έκεινα σιαχτρα. Γέμζαν τον άέρα γύρω με στεναγμούς γεμάτους πόνο, και περίμεναν τ' θάνατο με σταυρωμένα χέρια. Κάθε έλπίδα χάθηρε για πάντα στις ψυχές τους.

Έξαφνα ή μωσαλιόθμη κυρία Λά Κουτιό σάλεψε λίγο και στήλωσε τή φλογερή, σάν άγομυό ματιά της, στα μάτια τ' Βιό. Τούγγινε με τρόπο να πάη κοντά της κι' αυτός σήρθηκε άμέσως

στο χόμα, σάν φειδι μωσαρηωμένο, και ζόγωσε τ' αυτί του στα τρεισιούδωρα και ξερά της χείλη. Και ή φορητή, ή κολασμένη φρούα, άργουήλσε σιγαλά άπ' τα σφιγμένα δόντια της:

—Ο δούλος σου βασανίζε-ται άπ' τ' κήρυμο τ' πυρετού, Βιό. Ως τ' βράδυ θα πεθάνη. Άς λιγοστέψουμε τις ώρες τ' μαρτυριού του αυτού. Κι' ο Θεός τ' θέλει ακόμα. Άλλωστε... ή σάρκες του... θα... θα μάς θένουν για λίγες ήμέρες. Ψημμένες στη φωτιά... Προλαβαίνουμε να....

—Πάψε, σκόλα, σκόλας γέννα!... Σόλα! Σόλα! σούρωμα-ξε ανατριχιάζοντας ο δύστυχος Βιό.

Και γύρισε τή ματιά του στον Ξαπλωμένο χόμο πιστό του ύπρητη.

Τήν ίδια στιγμή άκρωδός τ' πονεμένα μάτια τ' δυστησιμέ-νου Νέγρου σπηλώθηκαν ίκετευτικά στα μάτια τ' κυριού του, σάν να είχε μαντέψει τή φορητή τραγωδία που θα διαδραμα-τιζόταν σε λίγο.

Ο τυχοδιώκτης, άντικρύζοντας τ' βλέμμα αυτό, ανατριχιασε ά-κόμα πού πολύ και γύρισε με φορηή άλλου τή ματιά του. Μά έτσι ξανατραβήχτηκαν πάλι τα βαθυλωμένα μάτια του άπ' τ' διαβολικό βλέμμα της πενασμένης συντρόφισσάς του κι' ελδε σ' αυτό να λάμ-πουν χιλίες—δυό έλυστικές ύποσχέσεις, σωτηρίας και χορτασιάς.

Δέν ήταν υπεράνθρωπος ο χιλιωδοσαντισμένος τόσες μέρες άπ' την πείνα ναυαγός. Και μη μπορώντας ν' άνυσταθίη πειά στον ίδιο τον εαυτό του, άπλαξε άπ' τή φωτιά ένα βυρύ και άναμμένο κομμάτι ξύλου, ορόπαλο φοβερό σ'α νευρικά του χέρια, γλύστηρε ύπου-λα με την κοιλιά στο χόμα ως τ' μωσνερωμένο ύπρητη. Και...

Και σάν άγρίμυ λισσοσμένο, σάν λίκυος πενασμένος και κνη-γμένος άπ' τή βαρυσημονιά, τον χτύπησε πολλές φορές στο κε-φάλι, ως ότου τόκανε μιά λάσπη από αίμα, κόκαλα και χόμα.

Άμέσως σπρώχθηκε κι' ή γυναίκα τ' καπετάνιου, βρισκοντας δύ-ναμι στην άγρια χαρά της, κι' οι δυό μαζί, δίχως συνείδηση και-μιά τής πράξης των, ξετρελλαμένοι άπ' την πείνα κομμάτιασαν τον άτιχο σύντροφό τους κι' έφριξαν στη φωτιά μεγάλα κομμάτια άπ' τ' κρέας του!....

Είχε ξεπνήσει μέσα τους τ' παμμάλιο ένστικτο τ' άνθρώπινου

□ □ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □ □

Ο διάσημος Νορβηγός δραματογράφος Έρρίκος Ίβεν. (Προτομή τ' Ν. Κρούσερ)

κτήνους, άπότομα και ξαφνικά, κι' είχε γυρίσει μαζί τους χιλιάδες χρόνια πίσω κι' ό δὴθεν άνθρώπωνός μας.

Πρίν ακόμα ή σάρκες του Νέγρου ψηθοῦν καλά, βιάστηκαν νά χώσουν σ' αυτές τά μυτερά τους δόντια. Καί με λαχτάρα στην ψυχή ακόμα, με μάτια γυλιότερά θηρίου, πέρασαν σέ σουβλιά τά υπόλουπα κομμάτια και τ' άφησαν στής φωτιάς τους τόν πεννό καπνόν νά καπνιστοῦν και νά κρατήσουν για μέρες άρκετές! Έπειτα ξάπλωσαν στη ρίζα ενός δέντρου και βυθίστηκαν στή νάρκη ποῦταισε τά χορτασμένα παιά κομμάτια τους. Έπειτα από τόσες και τόσες μέρες πείνας και κακουχίας.

Ξύπνησαν τά μεσάνυχτα. Τώρα τó φεγγάρι φώτιζε τά διαβολικά τους πρόσωπα πού τά μούσκειαν τά δάκρυα μιάς άνημης μετάνοιας. Κι' όταν σέ λίγο συνασθάνθησαν πραγματικά αυτό πού είχαν κάνει, όταν σέ λίγο φωτίστηκε τó ταραγμένο τους μυαλό, δέν μπόρεσαν πειά ν' άνθέξουν στην τόση φρόνη της άκατονόμαστης εκείνης τραγωδίας και λιποθύμωσαν κι' οι δύο τους.

» Άς άφήσουμε νά μιλήσει τώρα ή επίσημη έκθεση τών Άγγλικών άρχόν :

«Ό κάτωθι ύπογεγραμμένος Γεώργιος Σεβέτενχαμ, ύπολοχαγός του άποικιακού στρατού της Αύτου Βρετανικής Μεγαλειότητος και φρουραρχός του φρουρίου της νήσου Σαιν-Μαρκ ντες Άππαλάς, πιστοποιώ ότι : Χθές την πρωίαν, ό σκοπός στρατιάτης του φρουρίου παρατήρησε εις την θάλασσαν συντριμμάτια ναυαγήσαντος ίσαιοφόρου πλοίου. Έπειδή ή τρικυμία έμεινε από ημερών στα ύδατα της δικαιοδοσίας μου, άπέστειλα μεγάλην λέμβον με δύο άνδρας και τρόφιμα άρκετά, προς αναζήτησιν τών τυχόν ναυαγών... Προς τó έσπέρας της σημερον επανάκαμην ή λέμβος μετά διήμερον σχεδόν αναζήτησιν, κομίζουσα δύο ναυαγούς του δϊστίου πλοίου «Τίγρις»... Τούς Πιέρ Βιω, Γάλλον την έθνικότητα, και κυρίαν Λά Κουτύρ, σύζυγον του πλοίαρχου του ναυαγήσαντος ίσαιοφόρου...

» Επίσης ό κυβερνήτης της λέμβου ανθρωπολοχός Ράιτ, όστις τούς άνεκάλυψε λιποθύμους έπί της «Νήσου τών Σκυλιών», όδηγούμενος εκ του καπνού πυράς μεγάλης, έφερε μεθ' εαυτού τεμάχια ήμικαύστων και καπνιστόν ανθρωπίνου πώματος, άνήκοντος εις Νέγρον της Άφρικής... Οι ναυαγοί έρωτηθέντες σχετικώς, όμολόγησαν μετά δακρύων, ότι έφόνευσαν τόν σύντροφόν των, άνήκοντα εις την ύπηρεσίαν του ενός εξ αυτών Βιω, δια νά συντηρήσουν την κινδυνεύουσαν εκ της δεκαπενθημέρου εξακολούθητικής ηστικής ζωής των...

» Νομίζω ότι απαλλάσσει αυτούς εκ τών συνεπειών της φρικιαστικής εκείνης ανθρωποκτονίας και τού έγκλήματος τού κανιβαλισμού των, ή φρικαλέα από πάσης άπόφραξης, σωματικής και ήθικης, κατάστασίς των... Δέν πρόκειται περι ανθρωπών πλέον, αλλά περι λιποσάρκων και φρικτών βρυκολάκων...

» Τη αίτησει των, χορηγώ τó παρόν πιστοποιητικόν, συνηγορών υπέρ αυτών ενόπιον πάσης νομίμου δικαστικής άρχής.

» Έν φρουρίω Σαιν Μαρκ ντες Άππαλάς, τη 12 Μαΐου 1766. (Υπογραφή) Γεώργιος Σεβέτενχαμ, φρουραρχός».

Έπειτα άπ' τη φρικτή εκείνη τραγωδία ό Πιέρ Βιω παντρεύτηκε τή χήρα Λά Κουτύρ, έγκαταστάθηκε στην Άμερική, κι' έπειτα από χρόνια ό γιός του ξαναγύρισε στη Γαλλία, κι' έγινε ό πάππος του Λιέρ Λοτι!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

» Ο πρώτος σύζυγος.—Από την περασμένη εβδομάδα πού είπα κάτι στη γυναίκα μου, της κακοφάνησε τόσο, πού δέν μου μιλάει πειά.

» Ο δεύτερος σύζυγος.—Για τó Θεό! Πές μου γρηγορά τί της έλπες για νά τó πώ κι' έγώ στή... δική μου!...

» Ε κ ε ί ν η.—Τί τά θέλεις! Γιατί φωνάζεις; Έσθ με πήρες γυναίκα σου. Δέν μπορείς νά πής ότι έτρεξα έγώ πίσω σου.

» Ε κ ε ί ν ο ς.—Μάλιστα, άγαπημένη μου. Καί ή παγίδα δέν τρέχει πίσω άπ' τά ποτήρια. Καί όμως τά πάνει!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Για την κατασκευή δέκα χρομίων τριανταφυλλόλαδου, χρειάζονται 50 χιλιάδες πέταλλα ρόδων.

—Οι θηλικοί σαρκοπώ, όπως έξαγρίωσε κάποιος ζωολόγος, άμέσως έπειτ' άπ' τó γάμο τους, καταβροχθίζουν τούς σζζύγους των.

—Τό όλιγότερο εύαίσθητο από όλα τά μέλη του σώματος ενός ανθρώπου εινε ή πλάτες του, γιατί εκεί ή άφή εινε έλάχιστα άνεπτυγμένη.

—Κατά γενικών κανόνων, ή μήτη κάθε ανθρώπου με κανονικά χαρακτηριστικά, έχει τó ίδιο μέγεθος πού έχει και τó μέτωπό του από τά φρύδια ως εκεί πού άρχίζουν ή τρίχες της κεφαλής.

—Ένας γλωσσολόγος Εύρωπαϊός δημοσιογράφος έκανε την περίεργη παρατήρησι, ότι οι Άταλοι εινε ό μόνος λαός της γής, τού οποίου τά έπόνυμα καταλήγουν σέ φωνήεν.

—Ο έφευρέτης πού κατασκεύασε τó πρώτο μικροσκόπιο, ήταν θηροφός σ' ένα Όλλανδικό λύκειο.

—Τά περισσότερα άπ' τά περιφημα Άσπανικά σάλα πού φορούν ή γυναίκες, κατασκευάζονται στην... Κίνα και άπ' εκεί εισάγονται στη χώρα, στην όποια χρωστίανε τó δνομά τους.

—Όταν θέλετε νά κάνετε υπερβολικά σκληρές τις τρίχες μιάς βούτσας τών μαλλιών, πρέπει νά τή βουτήξετε σέ μιά διάλυσι γάλακτος και νερού—σέ ίσες δόσεις—και νά την άφήσετε νά ξεραθή κοντά στη φωτιά.

—Στην Εδρώτη υπάρχουν εν όλω τέσσερες χιλιάδες τριακόσια είδη λουλουδιών, άπ' τά όποια μόνον τά τετρακόσια είκοσι έχουν άρωμα. Τά άλλα 3.880 εινε άσσμα έντελώς.

—Τή νύχτα δέν πρέπει νά τρώτε σοκολάτα, γιατί θά σάς πιάσει άπνια κι' αυτό, επειδή ή σοκολάτα περιέχει καφεΐνη σ' άρκετή ποσότητα.

—Κανένας δέν ξέρει σέ πού μέρος άρκιδώς έχει ταπει ό μεγάλος μωσοφρόγος Μόζαρτ.

—Τό μικρό κρατίδιο του Άγιου Μαρίνου εινε σήμερα ή άρχαιότερα δημοκρατία της ήπηνιου.

—Τό δημοκρατικό καθεστώς εφαιροσθήκε στο μικρό αυτό κρατίδιο πρό ένδεκα αιώνων και έκτοτε έλειτούργησε κανονικά χωρίς διακοπή μέχρι σήμερα.

—Επίσης ή δημοκρατία του Άγιου Μαρίνου εινε τó μόνο κράτος της Εδρώτης, στο όποιο δέν ύπάρχει σιδηρόδρομος.

—Τά κομμάτια τών μακιετιών, όταν προτοξασκευακίστηκαν, δέν είχαν τόν προσορισμό πού έχουν σήμερα, άλλ' έλλον, έντελώς διαπροετικά, πού άσφαλώς κανένας άπ' τούς αναγνώστας μας δέν μπορεί νά τόν φαντασθή.

—Τά χρησιμοποιούσαν λοιπόν για νά κομπώνουν μ' αυτά πίσω άπ' τó στέρω τις πεσόντες του φαγητού, στις όποιες, φυσικά, έφταναν έπί τοίττω δύο κομπιούτρες.

—Σήμφωνα με τις παρατηρήσεις διαφόρων γατρών, άλλ' και όλων τών... υπερχήθων, όσους περισσότερους μεζέδες τρώει κανείς την ώρα πού πίνει άποκαθίποτε ποτό, τόσο λιγότερο διατρέχει τόν κίνδυνο νά μεθίση.

—Οι άσκακοι στη στεργή περπατάνε, βαδίζοντας προς τά έμπρός όπως δια τά ζωα, αλλά όταν βρίσκονται μέσα στο νερό, κολυμπάνε άνάποδα, δηλαδή προς τά πίσω.

—Η Χριστιανική Ένωσις τών Νέων προτοιδρύθηκε στην Άμερική τó 1884 από κάποιον Τζώρτζ Ουίλλιαμς, για νά βροσση κατοικία στους νέους, επειδή την έποχή εκείνη ήταν πολύ μεγάλη κρίσις είνης.

—Στη Σαγκάη βροσκειται ένα ρολόγι, τó όποιο σούδέποτε έκοίγνιτσαν άνθρώπινα χέρια.

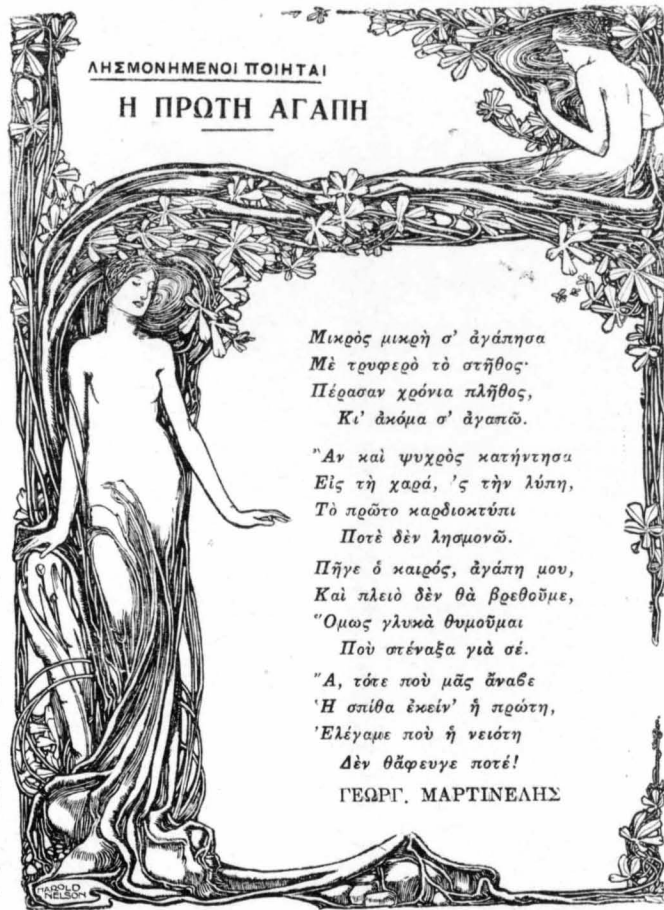
—Την άκριθή και διαρκή λειτουργία του όφειλε στον άνεμο, ό όποιος και τó κορνιτίζει.

—Στην Άγγλία έοδειόνται καθημερινώς 300.000 καλά τούτ.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Μικρός μικρή σ' αγάπησα
Με τρυφερό τó στήθος,
Πέρασαν χρόνια πλήθος,
Κι' ακόμα σ' αγαπώ.

» Αν και ψυχρός κατήγησα
Εις τή χαρά, 'ς τήν λύπη,
Τό πρώτο καρδιοκτύπι
Ποτέ δέν λημονώ.

Πήγε ό καιρός, αγάπη μου,
Και πλειό δέν θά βρεθώμε,
» Όμως γλυκά θυμούμαι
Πού σπένναξα για σέ.

» Α, τότε πού μās άναβε
» Η σπιθα εκείν' ή πρώτη,
» Ελέγαμε πού ή νειότη
Δέν θάρευγε ποτέ!

ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ